

— Oh, oče, mi je ušlo. — Solze so mi zažgale obraz in lomil sem bezgovo listje. — Ne bo te več!

Zaprl sem za sabo leso in obšel še njegove stare poti. Povsod ga je bilo še čutiti.

Ali zato, ker odhajam?

Zato, zato! sem ga slišal.

Zbogom!

Le pojdi, sin!

LESTEV V REKO

Valentin Cundrič

1. Roke spadajo k telesu, ne k delu.
2. Če vidiš jagnje, ki bleja alelujo
prevari, vedi, da vse, kar storiš,
je na ljubo zavisti, ne resnici.
3. Kdor beži, se manjša.
4. Duh se ne da popisati s kredo
ali z ogljem.
5. Zgodovina viška rožni venec:
Ki se pogovarjajo z volkovi.
Ki so mesec molili. Ki krvave.
Ki nimajo na zemlji prostora.
Ki nimajo v Času časa.
6. Veselje, zapuščaš me,
ker sem bil najglasnejši od vseh,
ki so te zagledali,
in ne verjameš mojemu zanosu!
7. Napišimo nekaj nežnih not o ljubezni,
da dvignemo za goro više strop sveta.
8. Uho oblasti
je občutljivejše od človeškega,
ker oblast ne tehta s srčnimi utežmi
in ne meri s čustvenimi metri.

9. Še pojejo biči po hrbtih, po srcih;
še je treba kaditi Moč.
10. Živimo le po kosih. Ne ko polna bitja.
Le ko srce. Ko razum. Ko jezik. Kakor rana.
11. Ne briši tal, ker tuje
gorje ni smet.
Kjer srce prejokuje,
ostane neizbrisna sled.
12. V mojo dušo
je trn zadrt.
Nekoč sem poskušal
na lep vrt.
13. Na mestni hrib se možijo le burje
in le lipe uprizarjajo mlačev.
14. Obrazi lovcev so zeleni
ko nezrel sad, ko strup.
15. Dan se okiti s koraldo otrok.
16. Prisluhnem živi meji.
Tiho se obrašča.
Brez obtožbe.
17. Kaj je ranilo skalo, da joče
že tisoč let slap?
18. Struga skoz valove gleda sonce.
Človek svoj cilj skoz vrvež sveta.
19. Doline so planine, ki so strmoglavile.
20. Vrv mi bo jezik do krvi ožulila.
21. Mimoidoči slepci,
zelo ste me okrušili,
ko sem ležal na zemlji
in prisluškoval koreninam.

22. Kalen hodim okrog.
Prasketanje duše dušim.
Taka je polnoč človeka.
23. Pred ognjiščem žene
kamen pretapljajo v kruh.
Glejmo jih in
bodimo skromni.
24. Ne zemlja, le mi se lomimo
in ne čas, naš duh kopni.
25. Človek je vedno dovolj ubog,
dovolj ohol.
26. Človek, ne boš zbegal zvezd,
zvezde bojo begale tebe,
ko jim boš bliže,
očem praznote.
27. Jok in smeh sta dvojčka
in ju žene ne ločijo.
28. Urečejo te samo častilci, človek.
Le prijatelji namreč poznajo
tvoj mrtvi kot.
29. Smrt bi morala biti val,
ki oplakuje brez sledov,
ne pa križ, ki ga živi
mrtvim nalože.
30. Ali kmetje še grabijo listje?
Ali žanjice še žanjejo praprot?
Dete še boža po zraku,
kot bi pod prsti čutilo lice duha?
31. Vsa imena bodo izmita
z zibeli sveta;
tudi ta, ki so s krvjo
napisana.

32. Dan in delo se ne okronata sama.
Mora priti noč in mora se zbuditi pevec,
ki je dan prespal.
33. Vedno širša in daljša je greda brezdomcev,
gospodar, ki daljšaš in višaš svoj dom!
34. Človeštvo ni krona veselja.
35. Vse razlomimo: nož in kruh.
36. Sesuto je ognjišče, ki je grelo vodo
ob tvojem rojstvu.
37. Sanje so skoki od tal.
38. Nagnil sem se nad sončno uro.
Čas me ni nahranil.
39. Življenje je dolg teden in dnevi
si ne slede po redu.
40. Včeraj sem bil bronast hrast
in sem rosil visok in hladen zvok.
Jutri bom velika dver. Lili je z živalmi bojo
stopale skozme.
Sladko jabolko na ženskem oknu sem že bil.
Ostal sem nerazrezan.
Nocoj sem pena, nihče pa noče biti žejen
in me popiti brez sledu.
44. Ničesar nimam, le noge, ki me poneso k valovom,
in valove, ki me poneso med utopljenice.